

»Jo, det kan nok se ud til at være den unge Hr. Brück.«

»Ja, saa gaar det ikke an. Og husk nu paa, Per, jeg vil forfærdelig gerne have de Kinesere, saa du maa love mig, at vi kommer ned i Hønsengaarden. Saa skal jeg nok selv klare Resten.«

Det var ganske rigtig Thorvald Brück, der kom op gennem den gamle Lindealle, som fra Landevejen førte op til Gaarden. Han havde ogsaa faaet Øje paa det lille Ponykøretøj og havde genkendt det paa Hesten, og da det kørte ind gennem Porten, stod han paa Stentrappen for at tage imod.

Mens en liberiklædt Tjener sprang til for at modtage Tømmen, hjalp han selv Inger af Vognen og takkede hende ærbødigt, fordi hun var kommen.

Etatsraaden bød hende velkommen inde i Havestuen. Han var en høj, statelig Herre med et kortklippet, sølvhvidt Haar, en skægløs Hage, svære Bryn og Ørnenæse. Trods sine treoghalvfjersindstyve Aar holdt han sig lige saa kavalermæssig rank som Sønnen. Man saae, at der flød gammelt Krigerblod bag denne vejrbrunede Hud. I et Sprog med udpræget holstensk Betoning sagde han Inger nogle Artigheder om hendes friske Udseende og spurgte til hendes Forældre, især til hendes Fader, af hvem han syntes en hel Del